

# SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenjši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijaške velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. **Opravništvo, na katero naj se blagovoltjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.**

## Delniško društvo

### „Narodna tiskarna“

ima 26. t. m. ob 7. uri zvečer  
sejo upravnega odbora,

27. t. m. ob 10. uri dopoldne

pa ima

### občni zbor sejo,

ki ima sledeči

#### Dnevni red:

1. Bilanca delniškega društva „Narodne tiskarne“ leta 1876.
2. Predlog, da se pri delnicah odpiše 40%.
3. Volitev novega upravnega odbora.
4. Volitev pregledovalnega odbora.
5. Posamezni nasveti.

§. 15. pravil društva „Narodne tiskarne“ se glasi: Vsaka delnica daje lastniku pravico glasu v obnem zboru. Kdor sam ne glasuje, sme pooblastiti drugega delničarja; vendar nobeden delničar ne more imeti več ko 20 glasov, niti na podlagi svojih delnic, niti kot pooblaščenec drugih delničarjev.

Zene smejo glasovati po pooblaščenih, oskrbovanci in juristične osebe po svojih postavah, oziroma pravilno postavljenih zastopnikih, če ti tudi sami niso delničarji.

§. 16. Kdor v obnem zboru hoče glasovati, mora svojo delnico, oziroma začasni list vsaj pet dni pred obnim zborom v društveno blagajnico uložiti.

## Vojska.

Če se bodo zadnji telegrami potrdili, naredila se je jednemu oddeljenju ruske vojske v Aziji za hrbtom neprijetna sitnost. Po-

roča se namreč, da so za hrbtom ruske vojske, ki stoji mej Karsom in Batumom, vzdignili se od Rusov podvrženi rodovi kavkazskih Abhazov in žugajo zvezo ruske vojske z njihovo notranjo vojno podlogo odrezati. Ob jednem so Turki nad Batumom napali rusko obalo in jo nekoliko zaseli. Rusi bodo gotovo na brzo roko iz notranjega pomoč dobili in upornike zdrobili. Vojevanje v teh hribovitih krajih je bilo vselej težavno, ali koncem vselej za prevagovarno rusko orožje zmagonosno.

Rusija je menda videla, da za hitrejši in uspešnejši izid vojne nema zdaj še dovolj vojakov, za to je car 8. maja izdal ukaz, še tri oddelke vzdigniti (4., 13. in 14. armadni kor) in v stanje aktivne vojske uvrstiti. Poveljniki tem so general Zotov, gen. major Hahn, gen. lajt. Zimmermann. Ti trije oddelki pojdejo tudi na Donavo, kjer bode tedaj s tem vojska za kacic 100.000 mož pomnožena.

Glavni kvartir ruske južne ali podonavske armade je preložen iz Kišineva v Ploješt v Rumuniji. Tja je dospel glavno komandujoči veliki knez Nikolaj in ga je obiskal knez Karel, poveljnik rumunske armade, katere je 15.000 pri Kalafatu že koncentrirane, druga se zbira v bližini.

Bulgarsko centralno društvo v Bukreši se je proglasilo kot provizorična bulgarska narodna vlada in je izdalo sledeči proglas na Bulgare:

„Kamor se pogleda, vidi se ravni in pokrajine naše nesrečne domovine črez in črez napolnjene z bulgarsko krvjo. Mi smo potrpežljivi prenašali trpljenja te nesreče, kajti nadejali smo se brzega rešenja. Nadeja se nam je uresničila: Rusija nas hoče rešiti.

Vzdignila se je, da zahteva račun za našo prolito kri in da pokori naše tlačitelje. Kmalu kmalu bodo ruske zmagovite zastave vihrale po Bulgariji, in v njihovej senci si utemeljimo boljšo bodočnost. Rusi prihajajo k nam kot bratje, ki nam hote pomagati, ne da bi za-se česa zahtevali. Rusi, ki so Rumunom, Srbom in Grkom pribejevali svobodno življenje, priporiti ga hote tudi nam. Naša zanimanja, naša bodočnost, naše rešenje zahteva, da se vojske na strani osvoboditeljev udeležimo. Veliko se potrudimo, pa bomo vredni svobode!

Narod bulgarski! Ti si bodeš sam dal vlado. Za zdaj poslušaj provizorično, narodno vlado, katero smo mi domoljubi izvolili. Ta vlada se bode prikazala kmalu v tvoji sredi in bode posredovala s tvojo voljo. Zdaj pa ti kliče z rumunskih tal: Naprej, Bulgari! Z nami je Bog, z nami so bratje Rusi!“

Dunajski „N. Wien. Tagblatt“ ima natančen popis o potopu velike turške ladije Lufti-Djelil, ki obširno poroča o tem, kar smo že mi po telegrafičnem poročilu posneli. Na ladiji, ki se je utopila, bila je tudi vojna blagajnica cele podonavske flotile. Car je poročnika Somujla, ki je strel vodil, telegrafično imenoval za stotnika. Somujlo je 23 let star in je doma iz Smolenska, kjer je tudi gimnazijske študije končal, potem je vstopil v artilerijsko šolo v St. Peterburgu in je stoprav 21 mesecev častnik. — Turki so se pogina svoje največje ladije tako ustrašili, da so takoj nehali streljati. Ta uspeh ruske artilerije bode pač na celo vojevanje imel velikanski upliv.

Iz Črne gore prinašamo precej tu spodaj izviren dopis, od prijatelja našega lista,

## Luter.

### Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

#### Drugi del.

#### Deveto poglavje.

(Dalje.)

„Pregredo!“ vzkliknila je Jerica močno. „Ne čudim se, da se je gospod Filips čutil razžaljenega od podkupljivega človeka. To se mi dopada o njem.“

„Bilo je tudi pregredo,“ rekla je gospica Grysworthova. Jaz sama sem ju morala milovati. Ena izmed njih, mlada devojka, brhka kot iz škathjice vzeta, je imela na sebi najboljše svoje belo oblačilo, da bi se pokazala v mestu, a tedaj se je držala, kot bi hotela jokati se.“

„Zdi se mi, da taki primerljivi zanemarjenja niso gosti,“ rekla je Jerica, „drugače bi morali medve, jaz in Emilija jokati se; ker

doktor Jeremija ne bode nikdar strežniku dal naprej denarja za vino. Pravi namreč, da to spričuje grdo srce in da sam ne bode nikdar s tem kupil prijazne postrežbe.“

„O, tega se vam nij treba bati,“ rekla je gospica Grysworthova. „Kdor je le nekoliko vaje življenja v gostincah, zanaša se zmerom lahko na primerno dobro postrežbo, zlasti pa v tako dobri gostinici, kot je ta. Stara mama misli kot doktor ter nikdar naprej ne daje darov, a vendar nikdo ne zapazi, da bi nas zanemarjali. Oni primerljaj v Novem Jorku je neki poseben izgled pristranosti, katere se je občinstvo nekoliko zakrivilo. Postrežnik lahko vidi, kdo se pusti voditi za nos; in oparjena obraza onih devojk iz kmetov, za kateri se je gospod Filips tako strastno potegnil, sta zadostovala, da so ju bolj kot je mogoče prezirali.“

Zopet je nekdo trkal na duri; takrat je bila Neta Grysworthova, ki je vstopivši vzkliknila:

„Slišala sem Heleno govoriti; mislila sem

iti noter. Jezim se,“ pristavila je, poljubivši Emiliji roko, Jerici pa jo neprisiljeno in živo sčisnivši, kar je pričalo nekoliko njeno deklško priprostost, nekoliko pa dobro razvito samostalno značajnost; „jezi me, da sem vaji pol ure čakala v družbinski dvorani, hoteča vaji precej videti, ko bi vstopile, a Helena sedi tu na kovčegu, se srčno raduje vajine družbe ter je vama povedala že vse novice.“

„Neta! le ene same ne,“ rekla je Helena. „Pustila sem tebi še različnih.“

„Kaj si gospici Flintovi povedala Forenovih in Koksonovih, ki so bili včeraj tu? Da, gospica Flintova?“

„Le besedice ne,“ odgovorila je gospica Jerica.

„Tudi ne o strahu, katerega smo videli na parobrodu?“

„Ne.“

„Tudi ne, da je gospod Filips tukaj?“

„O, da, to nama je povedala.“

„Oh, to je tedaj povedala,“ vzkliknila je Neta, postrani pogledavši sestro, tako da je



tam bivajočega Slovenca. Tudi „Pol. Corr.“ denes potrjuje, da imajo Črnogorci od Rusije nalog, tako dolgo v defenzivi ostati, ali samo braniti se, dokler Rus ne prodere skozi Donavo. Telegrami od 14. pripovedujejo pa, da so vendar hercegovski vstaši trdnjavo Krstac močno zajeli, in da so tudi Miriditi Turke iz Oroša po ostrem boji prepodili.

## Vojska in Črnogorci.

Od črnogorske meje 8. maja. [Izv. dop.]

Uže je skoraj mesec minol, da je končalo premirje, pa le nij puška puknila v naših gorah. Do 22. aprila še vsi Črnogorci poklicani niso bili k svojim bataljonom. Hodili so le, vrste se, na stražo, katere pa še mnogo pomnožene niso bile. Še le 22. na večer je došel na meji ali v avstrijskih krajih bivajočim knežev ukaz, da morajo uvrstiti se v svoje čete. In dve uri potem koračili so uže stari in mladi, zapuščajoč svoje žene in деца, nekateri le slabo zavarovani zoper hladne večere, preko Cetinjam. Zunaj vasi sprožil je vsak puško, poslovec se od ostalih domačinov. Ostal nij ne jeden odraščan doma. Tudi bolezen Črnogorcev ne oprosti državlanske dolžnosti, vsaj mej soboj ne. Poznam dvajsetletnega mladeniča, kojemu je v zadnjem boji turška krogla zlomila rebra in skozi pljuča na drugej strani zopet izšla, rana še zdaj nij zaraščena in mnogokrat sapo po tej nenaravnej poti izpihuje; pa nij mu dovolj uzroka, se boja ne udeleževati, raji pogine pri prvem utrujenju, ko da bi svojim rojakom postal sumljiv zaradi bojazljivosti. To so patrijotje!

Turki v Albaniji niso pomnožili svoje vojske, skusili so le pred kratkim oborožiti Spicane zoper Črnogorce. Toda oni se niso dali nikako pregovoriti. Da bi jih pa silili, za to pa Turki tukaj nemajo dosti moči.

Slabo oborožene Miridite so sicer potisnili v njihove gore, a ti le čakajo boljšega orožja od prijateljske Črnogore. To zjedinenje Miriditov bode baje najbližja operacija sedanje vojne. Miridite loči od Podgorice, do kamor imajo Črnogorci prosto roko, dvadnevna pot čez po plemenih Otov in Kastratov naseljene krajine, ali ona plemena slavjanska, krščanska (večidel katoliška) in Črnogorcem prijazna, tedaj se jim ne bode mnogo vstavljalo.

ta zarudela. „In je vama tudi povedala, da je bival v tej sobi, da smo ga slišale skozi tenko steno, kako je celo noč hodil gori in doli, da nijsem mogla spavati ter me je ves dan strahovito bolela glava.“

„Ne, tega nama nij povedala,“ rekla je Jerica.

„Vidve vsaj celo noč ne hodite gori in doli po sobi?“ vprašala je Neta.

„Ne pogostem.“

„Oh, kako hvaležne moramo biti, da ste nam sosed,“ odvrnila je Neta. „Ko bi bil ta strašni mož ostal tu in bi bil tako redoma stopal gori in doli, potem bi se bil čez malo noči kateri samega sebe umoril ali v njegovej sobi ali pa v našej.“

„Kaj mislite, da je bil bolan?“ vprašala je Jerica.

„Ne, to ne,“ odvrnila je Helena. „Bilo nij nič posebnega, — vsaj ne za njega. — Posebne so vse njegove navade. A Neto je to dražilo eno uro ali dve ter jo je delalo nemirno.“

Od Nikšica se čuje, da je zopet za nekoliko časa oprovijantiran. Bila je namreč mej knjezom in Turki pogodba, vsled katere so Turki mej premirjem dovaževali žito po Bojani in Skadarskem blatu v Rjeko. Za to pa so imeli Črnogorci Nikšič oskrbeti. Koncem premirja je bilo žito izostalo, torej tudi provijant v Nikšič, pripravljalo se je na dovaževanje iz Hercegovine. Ali domislili so si Turki, da bi bilo pač boljše prelivanje krvi v Dugi prihraniti, tedaj so zadnje dni mnogo žita v Rjeko pripeljali, da bi Črnogorci tudi za naprej trdnjavo preskrbeli. Ti niso imeli mnogo oporeči, znamenito zdaj, ko so z velikim veseljem prejeli gotovo novico, da njihovi varuhi Rusij niso zapustili, in akoravno sami malo potihnejo, se ne bode na njih pozabilo.

Knez je hotel z večino svoje vojske iti v Danilov grad, ali denes se čuje, da se je vrnil v Cetinje, in da hoče nekoliko bataljonov odpušiti domov; ostali bodo le mejo stražili — torej stroga obestranska defenziva. Od tukajšnjih bojov tedaj letos ne bode mnogo čuti, razen morda kake male bitke, vsa pozornost bode le na rusko bojišče obrnena.

Potrebni so ubogi Črnogorci miru, njihova uboga zemlja je zanemarjena in akoravno so dobili od Ruske žita za 6 do 7 mesecev, jim vendar brez domače užiti ne bode zadostilo. Z velikimi težavami nosili so iz avstrijskih luk na svojih ramah po 20 do 30 kilogramov koruze na strme gore po najslabših potih šest in več ur daleč, došla koruza je bila deloma slaba in gnjila, ker ladije radi slabega vremena jo niso mogle izkrcati in se je tako mnogokrat zmočila. — Veliko Črnogorcev je še oslabilih po razsajajoči vročinski bolezni. — Še bolj propali so pobegli Vasojeviči, ki zapustivši svoje razdrte hiše, zdaj popolnoma od kneževne milosti žive; zunaj koruze ne dobe mnogo živeža, svojo živino so poklali, drugega imetka nemajo, mnogo jih je bilo, ali je še bolnih, nij čuda, da nemajo veliko veselje dalje trpeti — pa pod Turka si vendar ne žele. Zadnji čas, da človekoljubna moč siromake zopet k njihovem ognjišču privodi in pripomore, da morejo, akoravno na najskromnejši način, pa vsaj na človeški životariti. (Gospoda dopisnika prosimo za blagovoljna nadaljevanja. Ur.)

„Eno uro, ali dve, Helena?“ vzkliknila je Neta. „Bilo je celo noč.“

„Draga sestra,“ rekla je Helena, „ti ne veš, kaj je celo noč! Ti tega še ne veš.“

Lehko bi se bil vnel mali sesterski prepir o dolgosti časa, katerega je gospod Filip hodil gori in doli in Neta nij mogla spavati; k sreči pa je zazvonil zvonček in Neta je letela v svojo sobo, da bi si pred čajem okrtala štipavnik (podvlasnik).

Saratoga je čudovito mesto. V cvetji letne dobe so tu zastopane vse naše pokrajine in premnoge inostranske dežele. Lestvica najnovjše šege se prestavi sem in napolnjeni so vsi njeni cveki. Lepota, krasota, ošabnost in neumnost so dobro zastopane in ravno tako dobro tudi pamet, razsodnost, veleum in učenost. Boginja lenobe kraljiči in nikdo, celo ne najdelavnejši in najbolj obrtni državljani naše kaj delavne dežele se ne drzne, da bi jej v tej dedinski in jej vlastni pokrajini katerikrat spodkopaval oblast. Vsi stanovi, vsi poklici in celo vsi opravljalniki občujejo tukaj prav prijazno mej soboj. Priznana krasotica nove šege,

## Iz Rusije. [Izv. dop.]

Gospodar imperator, naš car, nas je z nova osrečil s svojim državnim moskovskim slovom, v katerem se je zopet izrazila njegova duhovna neprerivna zveza s srcem Rusije. Ne bodem opisaval prazničnosti mesta, ne likujočih narodnih mas, pokrivajočih trge in ulice. Kdo bi mogel pomisliti, da začetek voj-ske, tega strašnega bedstva narodov, probudil bode v Rusiji likovanje in prazničnost naroda? Pa je v istini tako. V podobnih trenutkih bilo je najlahčje oceniti narod, v katerem se tako jasno javljajo sile dobre in globoke ljubezni k rodnemu bratu. Posebno jasno one javijo se nam v sredini onega egoizma, brezsrčja in protikristijanskih teženj, s katerimi odlikuje se v sedanosti postopanje drugih krajev, bolj civiliziranih, bolj bogatih. Pa kaj moremo pričakovati od opitavšega se kramarja, od navade, klanjajočega se samo svojim dobičkom in svojemu konfortu? In more li sočuvstvovati osvobojenju daljnega brata, svetemu delu kakov položidovski narodec, katerega parazitno blagostanje osnovano je na davljenji kristijanskih naseljenij?

Kar se tiče mene in mojega utiska, kojega mi je utisnil globoko v srce zadnji carjev govor, povem samo eno. Meni je bila sreča, videti državnega osvoboditelja, tako rekoč v familijnem krogu, na večeru general-gubernatora. Meni se je pokazalo, ka na njegovem carstvenem čelu vglobile so se iste težke misli: skrbi, katere so pretresale rusko občinstvo v času vztočnih bedstev: on je trpel v duši za isto s svojim narodom. Vsem bilo je jasno, kaj je preživel in prečutil krotki in mirotvorec, predno je izjavil svojemu vernemu narodu pozvoljenje na sveto in krvavo zaščito zatrtih Slavjanov proti vragom kristijanstva in prosvete. Da bi počilo božje blagoslovljenje tudi na tem njegovem velikem načinjanji!

Tako piše — „Rus. M.“ šte. 110 — o najprazničnejšem trenutku praznične vrnitve carja še svojo soprogo, z naslednikom in naslednico, in drugimi členi spremstva iz Kišinjeva v St. Peterburg, vrnivšej se čez Kijev in Moskvo od 20. do 25. aprila (2. do 7. maja), spoštovani učenjak in politik, uže osiveli prof. moskovskega vseučilišča — zgodovinar D. Iljajskij: o 23. aprilu 1877. l., ko je car v sveti Moskvi radoval se nad plodom svoje dr-

nositelj plemeniškega imena, posestnik obilo napolnjene mošnje, sloveči učenjak, umetnik ali pesnik, ti vsi imajo svoje kroge, v katerih se odlikujejo. Je pa tudi dosta napačnega, ponarejenega. Ljudje brez veljave doma se nadejajo, da bodo tu nekaj veljali; in prvi veljaki iz kakega oddaljenega mesta, ki so vajeni sebe nekoliko čislati, sede v kotih in se kujajo, če vidijo, da niso nič. Vsi pa prihajajo z istim namenom: vsi iščejo veselja, počitka in miru po delu.

Ker vsi hrepene le po veselji, vlada mej njimi po večem prijaznost in dobrovoljnost. Vse se giblje in kreta; množine dobro oblečenih ljudi, ki se peš, na konji in vozu sem t r tje prehajajo, in živi, veseli družniki, ki posedajo v predvežah gostilničnih, delajo kaj živi in praznični prizor; in kdor rad opazuje človeško naravo, opazuje in premišluje tu lahko njene najživejše oblike.

Jerici je bila to prav nova prikazen. Če prav je v razmerno odločenem in samotnem kongresnem dvoru opazovala le odsvit življenja saratoškega in je slišala jek in odmev



žavne besede, vzete iz srca svojega naroda. — Naša najnovejša situacija je taka: Ne gledé na vedno deževno vreme in na strašne povodnji v južnej Rusiji vendar povsod caruje radost, in velesrčnost je nepopisljiva. —r.

## Politični razgled.

### Notranje dežele.

V Ljubljani 16. maja.

Iz *Dunaja* se 15. t. m. brzojavlja, da je državni zbor zavrgel resolucijo odsekov. nasvetujočo razširiti delokrog dvornega svetovalca v Trientu in naj se tam naredi nove sekcije deželnega odbora in šolskega sveta. Ministri niso glasovali. — O tem mi še izpregovorimo nekaj besedij.

*Čehi* so silno navdušeni za boreče se brate naše Ruse. Češki duhovniki na željo narodov sv. maše bero za zmago ruskega orožja. Tako poroča zadnji staročeški „Pokrok“ iz Novoga Stinka in iz Stranova. Živeli! Naj bi tudi na Slovenskem posnemalcev našli.

### Vnamske države.

Iz *Peterburga* ima bruseljski poloficijski „Nord“ dopis, v katerem se odbija sumnja, da Rusija ide za čistilakomnimi osvajaškimi nameni. Kadar bode vojska končana, pravi dopis, bode Rusija dala svetu nov dokaz svoje zmernosti, posvetovaje se z vlastni o uvetih, ki se imajo porti dati, da novi pokolji ne bodo več mogoči.

Iz *Srbije* se tudi denes še taki glasi javljajo, da se dela na vojsko. Večina ministrov je za to. Knez se mora odpovedati, če neče vojske zopet začeti, pravijo, ker Srbija ničesa ne dobi, če roke križem drži. Naj bode, kar hoče, če se tudi Avstrija vmeša: v boj se ima iti!

*Angleška* zbornica je s 354 glasi proti 223 glasom odbila Gladstonovo znano resolucijo zoper Turčijo. Vendar zoper tako znatno manjšino, kakor je 223 glasov, — nij lahko napovedati velenevarno vojsko na zunaj, to ve tudi bivši jud Disraeli.

V spodnjej zbornici je izjavil Northcote, da ima Rusija pravico, egiptovske luke blokirati, Egiptet prijeti in vsak za Egiptet namenjen kontrebant vzeti, „ker je Egiptet en del Turčije.“ (Ali Rusi nimajo v Egiptu kaj iskati, in najbrž ne bodo tja hodili.) — Bourke je izjavil, da nij res, ka bi bili Anglija in Avstrija zjedini se protestirati zoper neodvisnost Rumunije.

## Dopisi.

Iz *Ljubljane* 15. maja [Izv. dop.] (Sokolski izlet) na Šmarno goro v ne-

deljo 13. t. m. nij splaval po vodi, kakor 8 dnij poprej, marveč vršil se je in Sokoli, gospoda in narod, ki je Sokola spremljal, imajo spomin na vesel spomladanski dan. — Ob 1/2 6 uri je „Sokol“ pod svojo zastavo zapustil belo Ljubljano in korakal proti — v Sokolovo zgodovino umetno vpleteni — Ježici, ter onkraj Savskega mosta krenil na levo, mimo snažne hišice, katere glavnih vrat kameniti stebri nosijo zlato vrezani napis „Bog živi slovenski narod,“ po hladnej senci do Šmartina. Tukaj je „Sokol“ obstal pod lično napravljenim slavalokom „Dobro došli“ itd. pozdravljen od velečast. župnika g. Namreta. Po odzdravu in zahvali za lepi sprejem ide „Sokol“ na goro, kamor dospe ob 1/3 9 uri. Vse živo je bilo na gori. Posebno mnogo gospe in gospodičin iz narodnih krogov je pričakovalo „Sokola.“ Šmarna gora je bila kakor v dnevih velikih shodov. Kramarji so prodajali „odpustke,“ sladkarije in drugo in gostilnice so bile polne zajutrukočih „romarjev.“ Hvalno se mora omeniti gostilno pri „mežnarji.“ Vsega je bilo obilno pripravljenega, in vse, jed in pijača in postrežba, je popolnem zadovoljilo. Pri sv. maši so peli čitalnični pevci pod vodstvom g. V. Valente. Primerne skladbe ubrano od krepkih glasov pete v cerkvi slišati je navduševalno. Tako petje močno povzdiguje slavnost službe božje. Cerkevica na Šmarnej gori je izredno lepa. Odlikuje jo posebno tudi strop, slikan od znanega kranjskega slikarja Langusa, kateri svojega spominka nij pozabil naslikati na zidu nad orgljami. Po cerkvenem opraviu so pevci narodne pesni prepevali in ob 1 uri — strogo po dnevnem redu — je „Sokol“ zapustil vrh Šmarne gore, od koder ima oko krasno panoramo ter pregleda lahko velik del lepe slovenske dežele kranjske, tu poslovil se od g. župnika in prijazne postrežljive sorodbine njegove, ter hitel v znožje h\*Koširju. Prihod „Sokola“ so glasno oznanjevali možnarji. Tacenjska dekleta so pričakovale svoje stare znanke in prijateljke „Sokole“ s šopki in šuštarjeva je izročila zastavi „Sokola“ prelepi venec v imenu Tacenjskih deklet, katere hočejo vedno navdušene domorodkinje ostati. Iskreni „živile“ klici so doneli vrlim Tacenjskim Slovenkam, ko je starosta Drenik zahvaloval izreke! za odlikovalni sprejem in povdarjal, da so Tacenjske dekleta „Sokolom“

gospe. Ko so Jeremijevi bili uže teden dni v Saratogi in ste neki večer Emilija in Jerica šle ravno od čaja, pristopila je k njima Neta Grysworthova in prijemši Jerico za roko je vskliknila po svojej navadi radostna:

„Jerica! kmalu se bodem z vami prepirala.“

„Tako!“ rekla je Jerica; „zakaj pa?“

„Iz ljubosumnosti.“

Jerica je malo zarudela.

„O, le nikar tako ne zarudite. To nij zarad nekega sivoglavega gospoda, ki pri kosilu od drugega konca zmirom vas gleda. Ne, to mi nij prav nič mari. Helena in vi se prepirajte za naklanjanje gospod Filipsovo, jaz pa sem ljubosumna zarad neke druge osebe.“

„Nadejam se, da Jerica vašej sreči nij nikakor na poti,“ rekla je Emilija smehljaje.

„Vendar,“ odvrnila je Neta, „mojej sreči mojemu ponosu, mojemu zdravju. Spodkopava mi vse. Gospica Grahamova! vi bi se gotovo ne drznili tako potegniti se za njo, ko bi mogli videti njeno vedenje.“

„Povejte mi vendar,“ rekla je Emilija

slavno znane od prvega slovesnega pohoda l. 1868 in da takrat so podarile in kinčale zastavo „Sokola“ z dragocenim trakom.

V gostilni pri Koširji so „Sokoli“ pobesili perute ter posedli lično pripravljene sè zelenjem pokrite prostore na prostem ob bregu Save. — Hvala Koširjevi Miciki, ki pozna naravo „Sokolov“ in je tako skrbno poskrbela za njih potrebe. Okolo 3 ure popoldne pomnožila se je družba z gosti z Ljubljane. Hišica pri Koširji je bila popolnoma posedena in obkoljena od narodne gospode in prostega ljudstva.

Po nagovoru staroste, ko pozdravlja vse navzoče, se zahvaljuje za udeležbo „Sokolskega“ izleta, ki znači, da „Sokol“ še vedno uživa simpatije, sledi napitnica g. Jurčiča na srečno zmago slavjanskega bratovskega ruskega orožja na bregovih Donave in Črnega morja. Burni živio! in navdušeno popevanje „ruske himne“ kazalo je, da pogovorniku izrečena želja — bila je želja vse zbrane družbe in vseh „Sokolov.“

Kaj hitro in prijetno je minol popoldan. Gospoda se je sprehajala, pevci so prepevali, narod je rajal in dobro vince rumeno je hladilo in ogrevalo glave in — srca! Ob 6 uri se je društvo k večjemu razšlo. Tudi „Sokol“ je podal se proti domu, in le v Št. Vidu pri Kraljiči se je pomudil dobre pol ure. „Sokol“ mora vesel biti svojega prvega letošnjega izleta. Kdor je hodil, hodil je mej svoji prijatelji. Fantje v Šmartnem, in Tacnju, Vižmarjih in Št. Vidu pozdravljali so Slovence z možnarji, dekleta podajale so mu cvetlice in kinčale so mu zastavo z vencem. Narodne zastave so vihrale „Sokolu“ na čast in slavaloki so ga pozdravljali. V naj lepšem redu se je izlet izvršil. Reditelja tega shoda gg. Koh in Kadilnik imata to prijetno zadostenje. Gos. Kadilniku je starosta posebno izrekel očitno zasluženo zahvalo za poskrbovanje vsega potrebnega in mu čestital k uspešno urejenemu uspehu.

Iz *Mozirja*, 14. maja [Izv. dopis.] Ces. kr. namestnija v Gradci je potrdila pravila „Čitalnega društva v Mozirju“ ter se s tem jako ustregla poštenej želji gornjesavinjskih narodnjakov. — Vsled tega se je včeraj 13. maja volil odbor, kateri bode takoj svojo začetno delovanje pričel. — Društvo ima svoj

njegovega oddaljenega šumenja, bilo je vendar dovelj novega in mičnega, da se je dobro zabavala in čudila devotka, ki je bila popolna novinka sredi tako novošegnega življenja. V jako izobraženem in prebrisanem krogu, ki ga je gospa Grysworthova zbirala krog sebe in katerega se je precej oklenila družina doktor Jeremijeva, našla je Jerica mnogo, kar je ugajalo njenemu olikanemu in po vzvišenem hrepenečemu okusu, in ona sama je bila kmalu čislana in občudovana kot je zaslužila. Gospa, Grysworthova je bila dama stare šole. Vse svoje žive dni je bila vajena najboljših družbe ter se je kljubu svoje precejšnje starosti nje veselila in se v njej odlikovala. Bila je še vedno brhka gospa lepe postave; če prav nekoliko prevzetna in proti tujcem malo skrita in mrzla, znala se je vendar kmalu prikupiti ljudem različne starosti. Prva dneva svojega znanja se je je močne bala gospa Jeremijeva, ter se blizu nje nij počutila dobro. Ti občutki so se pa izgubili čudovito naglo, in debela, nizka žena doktorjeva je bila kmalu izvenredno prijazna in zgovorna proti visoko raseni

ljubkavo, „in obljubim vam, da se bodem potegnila za vas.“

„O tem dvomim,“ rekla je Neta. „Preverjena sem, da jej vi pomagata pri tem. Vendar vam čem povedati svojo pritožbo. Ka ne veste, kako popolnem na se obrača pozornost neke jako imenitne osebe? Kaj ne opazujete, da Peter nema za nobenega drugega več oči? Jaz za svojo osebo ne morem dobiti ničesar jesti in piti, dokler nij preskrbljena gospica Flintova; in sklenila sem prositi očeta naj bi premenjala sedeže. Nij mi toliko za jed a razžaljena sem, — moj ponos je pobit. Še pred nekimi dnevi me je Peter močno odlikoval in vse meni posebno priljubljene jedi postavljaj je gotovo ravno pred me. A sedaj poje drugo pesen in še denes večer sem ga videla, da je pred Jerico postavil robidnice, katere, kar ta človek ve, jaz tako rada jem, meni pa je primaknil skledico višnjevih jagod, kot bi bil hotel reči: „Višnjeve jagode so dovelj dobre za vas, gospica!“

(Dalje prih.)



sedež v narodnej gostilni gospoda Janeza Pfeiferja in se bode čitališče na binkoštno nedeljo popoldne odprlo. — Podvzetje to je hvale vredno tembolj, ker gornjesavinjski okraj niti jednega društva ne šteje. — Namen društva je, širiti časopise slovenske in znanstvene knjige mej prosto ljudstvo; kajti časi sedanji zahtevajo naravnost tudi od kmetijskega stana večjo omiko, nego kedaj; a tudi tržanov nobednemu škodovalo ne bode o narodnem razvitku nekoliko več vedeti, in znati kakor navadno, ker vemo in čutimo, da v znanstvenosti se nahaja neprodirljiva, nepremagljiva moč. — Radi tega se je nadejati, da bodo rodoljubi okraja mozirskega, posebno pa vrli Rečičani, kakor tudi drugi za narodno stvar vneti možje v gornjegradskem okraju radi temu društvu pristopili, da se tako laglje dobrodejno podvzetje na domačem polju pospešuje. — Bog daj tedaj uspeha mlademu društvu! — Narodnjaki, udeležite se v nedeljo popoldne začetka društvenega delovanja v gostilnici g. Pfeiferja ter pokažite, da tudi pri nas vzajemnost nekaj velja! —

**Iz Zagreba** 15. maja. [Izv. dopis.] Potovanju nadvojvode Albrehta na slovanskem jugu mora se pripisovati ne samo v vojniškem, ampak tudi v političnem obziru neprecenljiva važnost. Ko se je raznesel po novinah glas, da prvi vojnič države in strije našega vladarja ide ogledovat vojske, nameščene v Slavoniji in na Hrvatskem, nij se ne najmanje mislilo, da bode izraževanje Jugoslovanom prirojene udanosti in zvestobe do prejasne vladarske rodovine mej peštanskimi in dunajskimi Turki prouzročilo toliko burje. Pa naj le psujejo in se srdijo ti prijatelji Turkov, Slovanom nij treba trepetati pred njihovim srdom.

Navdušene ovacije, ki so spremljale nadvojvodo Albrehta po vsem njegovem potovanju in vzlasti v prestolnici trojedne kraljevine — v našem lepem Zagrebu — prikipale so do vrhunca, to ste uže v „Slov. Narodu“ dostojno komentirali. Da je o tej zgodi „Slov. Narod“ Hrvatoma iz srca govoril, v tem smo vsi Zagrebčani ene misli in naj lepši dokaz temu je, ka je celo „Obzor“, organ vladno-narodne stranke, v včerajšnjem broju vaš uvodni članek dne 13. t. m. od besede do besede ponatisnil. Sploh je veselo znamenje, da moremo opaziti v novejšem času lepo sporazumljenje mej Hrvati in Slovenci vsaj na polju časnikarstva. Tako „Obzor“ po vašem izgledu tudi rad sprejema v svoje predale dopise v slovenščini pisane in s tem pospešuje vzajemnost našo.

Posledice potovanja nadvojvode Albrehta bodo v kratkem morale na dan in le en glas se sliši, ka iste nikakor ne bodo političnim težnjam Jugoslovana nepovoljne. — Vsled ropota, ki so ga zagnali magjarski listi na lojalne izjave celega hrvatskega naroda, dinastiji ne bode teško odločiti se za svoje prave prijatelje. Ošabnost in smešne pretenzije Magjarstva ne morejo se uže več primerjati takim, ki izvirajo iz zdravih razmer, torej bi tudi bilo vsako ozbiljno debatiranje s temi vitezi le potrata časa.

Prav torej imajo tukajšnji rodoljubi, ki pravijo, da v resnih listih ne kaže prepirati se z magjarskimi Turki, ter so osnovali za nje in njihove prijatelje posebni „Humoristički list“, ki bode 1. julija začel v Zagrebu izhajati. List bode tudi Slovencem dobro služil,

ker bode uredništvo z jednako mero merilo hrvatskemu in slovenskemu humoru.

## Domače stvari.

— (Ljubljanski občinski mestni zbor) ima 18. t. m. po poludne ob 5. sejo. Na dnevnem redu je mej drugim o pripravi za preskrbo ležišč za vojake, če bode mobilizacija.

— (Poskušani samoumor.) Evgenija pl. Latinovich, dve leti omožena z grofom Alfonzom Auerspergom, bratom bivšega kranjskega deželnega predsednika, okolo 24 let stara, jako lepa dama, se je tukaj predvčerajnjem ob četrt na enajst po noči s samokresom v srčno okolico hotela usmrtiti. Krogla je ostala v telesu, in baje nij mnogo upanja, da bi mlada dama okrevala. Uzroki poskušane samomora nijso znani. Stvar je naredila veliko senzacijo po vsem našem mestu.

— (Imenovanje.) G. L. v. Gozani je imenovan za prov. okrajnega komisarja na Kranjskem.

— (Valvazorjeve kronike) je pri Blazniku izšel včeraj deseti zvezčič do strani 268, poglavja „Von den Wäldern im Innern Crain.“

— (Porotniki) za tretjo letošnjo dobo porotnih sodb so sledeči gospodje. 36 glavnih porotnikov: Karl Ahčin, hiš. posest. v Ljubljani; Ivan Božič, posestnik na Mlaki; Marka Črnič, posestnik v Komendi; Anton vit. Gariboldi, dež. poslanec v Ljubljani; Jože Haufen, hiš. posest. v Ljubljani; Franc Hauptman, posestnik in usnjar v Kranjskej gori; Gregor Hočevan, posestnik v Loki; Anton Hrovatin, posestnik v Lipavi; Karl Kavčič, posestnik na Razdrtem; Ivan Kobal, posestnik v Cerknem; Anton Kumer, pek v Kranji; Franc Kuralt, posestnik v Mengši; Anton Kremžar, posestnik v Ljubljani; Vincenc Jos. Krisper, trgovec v Ljubljani; Kar. Mali, usnjar v Trzici; Ivan Mali, usnjar v Radovljici; Vincenc Mežan, posestnik v Bledu; Jakob Mehle, branjevec v Ljubljani; Rudolf Naglič, trgovec v Loki; Franc Narobe, posestnik v Trzini; Miha Okoren, posestnik v Šentjurji; Nikolaj Ronner, hišni posestnik v Ljubljani; Ignac Seemann, trgovec v Ljubljani; Franc Skofic, gospodar v Imovci; Jakob Spoljarič, posestnik in klučaničarski mojster v Ljubljani; Mihael Staré, posestnik v Mengši; Franc Steinmetz, trgovec z lesom v Železnikih; Julij Strobela, posestnik v Štangi; Jurij Šepetalec, posestnik v Štefanji vasi; Matej Tomec, kipar v št. Vidu; Rajnhold Tschinkel, fabrikant v Ljubljani; Ivan Urbančič, graščak v Turnu; Evgen Vilhar, graščak na Kalci; Ivan Vodnik, posestnik v Zaborstu in Ivan Citerer, hiš. posestnik v Ljubljani. Namestni porotniki, 9 po številu so: Ivan Förderl, pek v Ljubljani; Artur Mühl-eisen, hišni posestnik in trgovec v Ljubljani; Franc Petovar, urar v Ljubljani; Hinko Reichmann, krojač v Ljubljani; Valentin Rihtar, posestnik; Josip Zelnik, posestnik; Ignacij Šušteršič, krčmar; Ivan Tomec, hišni posestnik; in Viljem Volheim, hišni posestnik; vsi iz Ljubljane. Tretja doba porotnih sodnij se začne 4. junija t. l.

## Tuji.

15. maja:

Evropa: Marega iz Belverede. Pri Slonu: Svetec iz Litije. — Risler iz Grada. — Murgič iz Zagreba. — Mervec iz Starega trga. — Šola iz Mostara. — Huss iz Rateč. — Florjan iz Kranja. — Maurer iz Dunaja.

Pri Waller: Mayerhofer iz Dunaja. — Tischler iz Draždanj. — Fischer iz Dunaja. — Schwarz iz Travnika. — Aneschitz iz Dunaja. — Cvetko iz Reke. — Wohlmuth iz Brna. — Mülner iz Dunaja.

## Tržne cene

v Ljubljani 16. maja t. l.

Pšenica hektoliter 12 gl. 03 kr.; — reč 7 gld. 50 kr.; — ječmen 5 gld. 20 kr.; — oves 4 gld. — 22 kr.; ajda 6 gld. 50 kr.; — pros 5 gld. 60 kr.; — koruza 6 gld. 80 kr.; krompir 100 kilogramov 6 gld. 25 kr.; — fižol hektoliter 8 gld. — kr.; masla kilogram — gl. 96 kr.; — mast — gld. 84 kr.; — špeh tršen — gld. 74 kr.; — špeh poveljen — gld. 78 kr.; jajce po 1<sup>1</sup>/<sub>2</sub> kr.; — mleka liter 7 kr.; govednine kilogram 50 kr.; — telečnine 48 kr.; — svinjsko meso 66 kr.; — sene 100 kilogramov 2 gld. 77 kr.; — slame 3 gld. 03 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 6 gld. — kr.; — mehka 4 gld. 50 kr.

## Dunajska borza 16. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

|                              |            |     |
|------------------------------|------------|-----|
| Enotni drž. dolg v bankovcih | 58 gld. 15 | kr. |
| Enotni drž. dolg v srebru    | 64         | 10  |
| Zlata renta                  | 70         | —   |
| 1860 drž. posojilo           | 106        | 80  |
| Akcije narodne banke         | 766        | —   |
| Kreditne akcije              | 134        | 10  |
| London                       | 128        | 90  |
| Napol.                       | 10         | 33  |
| C. a. cekini                 | 6          | 16  |
| Srebro                       | 113        | 35  |
| Državne marke                | 63         | 40  |

## Loterijske srečke.

Na Dunaji 12. maja: 87. 66. 8. 23. 88.  
V Gradci 12. maja: 86. 15. 22. 45. 53.

## Zahvala.

Za mnogoštevinno udeleževanje pri pogrebu ranjcega gospoda

**Viktor Bučarja,**

dne 14. maja t. l., se vsem prijateljem in znancem toplo zahvaljujejo

(126) **Žalujoči ostali.**  
V Ljubljani, 16. maja 1877.

## Razglas.

Zavoljo popraviljanja mostu čez Ljubljano pri Vrhniki bode cesta od Vrhnike do Borovnice od 22. do 31. maja za vožnjo vsakateri baže zaprta. (124)

## Dražba za zidarje!

V Sovodnjah pri Gorici se bode zvišal stolp cerkve. Delo je cenjeno na 2891 gld. Dotični načrt in natančni pogoji so razpostavljeni v pisarnici podpisane županije. Dražba za prevzete tega dela bode 1. junija v županskem uradu v Sovodnjah od 9. do 12. ure zjutraj. (127—1)

**Županstvo v Sovodnjah.**

## Obznanilo.

Kdor se hoče pečati s pobiranjem črešnjevih pecljev, bezgovim cvetjem, cvetjem rudečega poljskega maka, papežev sveče, lapuha, arnike, dalje s perjem zobnika, volje jagode, čmerike, poprove mete itd., in si hoče pri tem kaj zaslužiti, naj se obrne na

**Ivana Schautzerja,**

v Vorderbergu na zgornjem Štajerskem.

Tudi kokoši čistega laškega plemenja zgornji kupuje. (113—3)

## Elik sir iz Kine i Koke,

najboljši do sedaj znani **žetodčni tiker.** Pospešuje cirkulacijo in prebavljenje, ter različne organe in ude z nova okrepi in oživi. 1 steklenica 80 kr.

Dobiva se jedino le pri (53—49)

**Gabriel Piccoli,**  
tekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.